

IDEEA UNITATII EUROPENE

Unitatea europeana este un concept obsesiv utilizat în prezent în mass-media, mediul universitar, politic românesc si european în general. Ideea de unitate europeana nu este însa ceva nou, o creatie a noii gândiri europene, ci are radacini adânci la nivelul istoriei continentului. La începuturi ea a fost abordata din perspectiva gasirii unei solutii pentru evitarea conflictelor dintre statele batrânului continent si prin consecinta pentru o viata mai buna a populatiei. De altfel, securitatea si bunastarea sociala s-au pastrat de-a lungul timpului pâna în ziua de azi ca principalele forte motrice ale integrarii europene.

Platon a fost primul gânditor care a sustinut ideea pacii prin organizarea de confederatii. În acea vreme, confederatia cetatilor grecesti dispunea de institutii religioase si politice comune, forumul de solutionare a diferendelor dintre cetati constituindu-l Consiliul amfictionilor.

În epoca romana, datorita prevalentei pornirilor razboinice, de cucerire, a fost parasita ideea de arbitraj, romanii neconcepând ideea solutionarii în alt mod decât prin razboi a diferendelor dintre ei si popoarele considerate „barbare”. „Pax romana” — aspiratia Romei — avea în vedere unificarea întregii Europe, dar sub dominatia romana.

Aparitia unor fisuri din ce în ce mai accentuate duce la înlocuirea acestei unificari la nivel politic cu cea la nivel spiritual – unitatea lumii crestine – bazata pe ideea universalismului crestin. Numerosi apologeti ai crestinismului au subliniat unitatea crestina divina si pamânteana. Totusi, marea schisma din 1054 va determina si ruperea acestei unitati, va accentua rivalitatile politice, Biserica crestina neputând, cu unele exceptii, sa devina o adevarata putere temporara, desi prin forta sa spirituala îsi revendica aspiratii teocratice .

Realizata pentru o scurta perioada sub Imperiul carolingian, unitatea politica a unei mari parti a Europei se va destrama odata cu Pacea de la Verdun din 843 - care a avut ca rezultat împartirea Imperiului Franc astfel: partea orientala lui Ludovic, partea centrala lui Lothar iar partea de vest lui Francisc cel Plesuv.

În plan teoretic, apar numeroase proiecte de organizare a pacii.

Pierre Dubois a scris *De recuperatione Terrae Sanctae* în care cerea o reforma a Bisericii, un învățământ laic si propunea organizarea unei federatii europene cu un organism central, un conciliu format din oameni înțelepti, priceputi, credinciosi si bogati pentru a fi feriti de corupere .

În 1464, George Podebrady, regele Boemiei, inspirat de diplomatul Antonio Marini, elaboreaza un proiect de uniune a statelor europene, în scopul stavilirii pericolului otoman si îl propune contemporanului sau Ludovic al XI-lea. În 1589, Albericus Gentilis propune si el un proiect de organizare a statelor pe baze juridice, iar în 1652 Hugo Grotius preconizeaza o asociatie internationala a principiiilor crestini.

Marele poet italian Dante Aligherii, în „*De monarhia*”, lucrare din anul 1303, preconiza o solutie de tip federalist a Europei, o pace universala prin subordonarea monarhilor europeni unui conducator suprem, unei unice si legitime autoritati.

Sully, fostul ministru al lui Henric al IV-lea, îi atribuie monarhului pe care l-a slujit idei care îi apartin sub titlu „Marele Proiect al lui Henric al IV-lea”, el îsi dezvoltă conceptia sa despre o Europa remodelata în cincisprezece state, sub umbrela unui consiliu comun, „Consiliul foarte crestin”.

Emeric Cruce, contemporan cu Ludovic al XIII-lea, publica, în 1623, „*Nouveau Cynée*”, lucrare în care preconizeaza organizarea pacii internationale prin arbitraj, o adunare permanenta ar avea în acest scop sediul la Venetia si ar permite deopotriva mentinerea pacii si dezvoltarea schimburilor economice.

William Penn, legislatorul viitoarei Pennsylvanii propune în al sau „*Eseu pentru pacea actuala si viitoare a Europei*” (1663) o schema cu o înfatisare în chip particular moderna, reprezentantii europeni ar fi reuniti într-o Dieta; deciziile ar fi luate cu o majoritate de trei patrimi – incontestabila atingere a suveranitatilor – si, mai ales, ele ar putea fi efectiv sanctionate, Dieta fiind dotata cu o forta armata.

La începutul secolului al XVIII-lea, Abatele de Saint-Pierre îsi leaga numele de faimosul „Proiectul

pentru a face pacea permanenta în Europa” (1713), în care schiteaza imaginea unui Senat european care ar avea competente legislative si judiciare .

În al sau „Plan al unei paci universale si eterne”, redactat în 1789, dar publicat abia în 1839, Jeremy Bentham introduce o idee noua, care va fi confirmata adesea în epoca contemporana, cea a presiunii opiniei publice internationale. Bentham sugereaza, de fapt, crearea unei Diete care s-ar limita sa ofere „avize” si sa emita „opinii” în probleme de interes comun... presupunându-se ca opinia publica internationala ar fi suficienta pentru a înscrie aceste „avize” în realitate.

Voltaire concepea unitatea continentului ca fiind realizabila de catre Frederic al II-lea, regele Prusiei.

J. J. Rousseau vedea o „republica europeana” numai daca monarhii își vor abandona natura lor „lacoma si belicoasa” iar popoarele se vor emancipa si ca urmare vor deveni mai înțelepte .

Unul din pionierii dreptului international, Emmerich Vattel scria ca Europa constituie un sistem politic, un corp format printr-o multitudine de relatii si interese si ca toate acestea fac din statele continentului „un fel de republica ale carei membre, cu toate ca sunt independente, sunt unite” prin intermediul interesului comun „pentru a mentine ordinea si libertatea”.

În secolul al XIX-lea, o veritabila exaltare a ideii europene este anuntata de Doamna de Staël atunci când scrie: „De acum, e necesar sa avem spiritul european”.

Contele de Saint-Simon a expus în „Despre reorganizarea societatii europene sau despre necesitatea si mijloacele de a reuni popoarele Europei într-un singur corp politic, pastrând fiecareia independenta sa nationala” utilitatea pe care ar avea-o instituirea unui „parlament european”.

Perioada de convulsii care a urmat Revolutiei franceze a dus la aparitia mai multor proiecte de integrare europeana, unele ramase la stadiu ideatic, altele ajungând la niste realizari efemere. În legatura cu cele din urma se poate cita situatia Imperiului napolonean. Astfel, în momentul sau maxim, Napoleon I era împarat al Frantei, în granitele fostei Galii romane având alipite si Olanda, Belgia, Piemont, Provinciile Ilirice, parti din regatul Prusiei, rege al Italiei, protector al Confederatiei Elvetiene si al Confederatiei Rhinului, al Marelui Ducat al Varsoviei, pe tronul Regatului Spaniol se afla unul din fratii sai, aceeasi situatie fiind si în cazul Westfaliei, iar în Regatul Neapoleului se afla pe tron unul din maresalii sai, caz asemanator si cu Regatul Suediei.

lata cum vedea Napoleon situatia Europei daca nu ar fi intervenit dezastrul din campania din Rusia: „Pacea de la Moscova desavârsea si încheia expeditiile mele razboinice. Pentru marea cauza era sfârșitul hazardului si începutul securitatii. Un orizont nou, lucrari noi, urmau sa se desfasoare, pentru bunastarea si prosperitatea tuturor. Sistemul european era întemeiat; trebuia doar sa fie organizat. Satisfacut în privinta acestor mari probleme, linistit din toate partile, as fi avut si eu un congres si o sfânta alianta. Sunt idei care mi-au fost furate. În aceasta reuniune a tuturor suveranilor, am fi tratat în familie despre interesele noastre si am fi avut o alta greutate în fata popoarelor.”. El ar fi pus în aplicare si urmatoarele la nivelul întregului continent european: un cod european, o curte de casatie europeana care sa îndrepte greselile pentru toti, aceeasi moneda sub înfatisari diferite, aceleasi greutati, aceleasi legi. Spunea el: „În acest fel, în curând Europa ar fi format cu adevarat un singur popor si fiecare, oriunde ar fi calatorit, s-ar fi gasit tot timpul în patria comuna”.

În 1821, Joseph de Maestre, în lucrarea sa „Soirées de Sanct Petersburg”, emite ideea unei Societati a Natiunilor. Tot în aceasta perioada, revolutionarul italian Mazzini întrezareste o federatie europeana printr-o prabusire a tronurilor, care ar putea determina aparitia „tinerei Europe”. De altfel acest curent de opinie era promovat si de mari personalitati ale epocii respective din spatiul românesc, cum ar fi: Nicolae Balcescu , Ion Ghica, Dumitru Bratianu , C. A. Rosseti, Al. C Golescu-Arapila si altii.

În 1827, Pierre Leroux a publicat în ziarul parizian Le Globe un articol-studiu „Despre Uniunea Europeana”. Idei asemanatoare au fost profesate de o alta personalitate a timpului. Alexandre-Auguste Ledru-Rollin, care scria „de un pamânt liber, singura republica a Europei”.

Secolul XIX este, prin excelenta, secolul unor propuneri federaliste. La Congresului pacifist de la Paris din 1849, Victor Hugo rosteste celebrele cuvinte: „Va veni ziua când armele vor cadea din

mâini și bombele tunurilor vor fi înlocuite cu cuvântul și cu dreptul de vot universal al popoarelor ... va veni o zi când tunurile nu se vor mai vedea decât prin muzeu, și lumea se va mira că au fost vreodată cu putință. . . Si va veni ziua când vom vedea două grupări uriașe: Statele Unite ale Europei și Statele Unite ale Americii dându-și mâna prietenească peste ocean...”.

În 1878, juristul elvețian Johann Kaspar Bluntshchli avansează ideea unei confederații a statelor europene, condusă de un consiliu federal cuprinzând delegați ai tuturor statelor europene și un Senat, însumând delegații parlamentare din partea tuturor statelor membre ale confederației. Din aceeași perioadă se pot menționa proiectul scriitorului Godin (1883), proiectul lui Frederich Passy și Randal Cremer pentru crearea unei Uniuni Interparlamentare (1888), proiectul lui François Crispy (sfârșitul secolului XIX), discuțiile purtate în cadrul celor două Conferințe de la Haga (1899, 1907) ș.a.

Alt „proiect pentru pace eternă” este cel al lui Kant din 1785, a cărui influență asupra presedintelui Woodrow Wilson va fi considerabilă. Preconizând stabilirea unei „Societăți a Națiunilor” pe baza unui „Stat de Drept” internațional, Kant schițează o veritabilă teorie pacifistă și internaționalistă. El încearcă, pentru prima dată, studiul științific al cauzelor războiului, propunând cerința conformității constituționale a statelor membre, el leagă pentru prima oară democrația și internaționalismul.

Imediat după primul război mondial problema organizării Europei în calitate de continent, de regiune a lumii, începe să fie lămpede percepută. În acest context apar două concepții privind construcția Europei:

- o simplă cooperare care să menajeze suveranitățile statale existente;
- o depășire a suveranităților printr-un proces de unificare, de „integrare” a Europei.

A doua concepție, în mod deschis federalistă, este susținută mai ales de autori care nu sunt decât simple persoane private.

Contele Coudenhove-Kalergi, născut la Tokyo, în 1894, dintr-un tata ambasador al Austro-Ungariei și o mamă japoneză, devenit cetățean al tinerei Republici Cehoslovace după Tratatul de la Saint-Germain, publică la Viena, în 1922, manifestul „Paneuropa” în care arată: „Problema Europei se reduce la două cuvinte: unificare sau prăbusire”. În 1926, el reunește la Viena congresul constitutiv al Uniunii Paneuropene, la care iau parte 2000 de persoane .

Mai puțin cunoscut, danezul Heerfordt publică în 1924 un eseu intitulat „Europa Communis” care conține deopotrivă o critică acerbă a Societății Națiunilor a cărei slabiciune indică deja că aceasta nu interzice realmente recursul la război, dar și o analiză detaliată a ceea ce ar putea fi instituțiile unei Europe Communis, viitorul stat federal european. Dincolo de o adunare interparlamentară, un director al sefilor de stat dispunând de drept de veto și un minister federal responsabil în fața Adunării, Heerfordt, înzestrat cu o anumită capacitate premonitorie, ajunge până la a prevedea un regim special pentru agricultură și o perioadă de tranziție înainte de realizarea unei uniuni vamale.

În 1928, Gaston Riou preconizează o confederație continentală în lucrarea sa „Europa patria mea” ca singura condiție de a-i păstra rolul de hegemon în lume față de prezenta în competența planetară a Statelor Unite ale Americii, Marii Britanii și Uniunii Sovietice.

În 1929, contele Sforza a publicat lucrarea „Statele Unite ale Europei”, în 1930 Bertrand de Jouvenel a publicat „Spre Statele Unite ale Europei”; tot în 1930 Edouard Herriot a publicat lucrarea „Europa”, în care proiecta o uniune europeană în cadrul Societății Națiunilor .

În 1926, diferiți economiști și oameni de afaceri au creat „Uniunea economică și vamală europeană” pe care au declarat-o ca fiind începutul acțiunii de unificare europeană.

Dar inițiativa cea mai spectaculoasă a epocii a fost cea luată de Aristide Briand în cadrul Societății Națiunilor, când, la 7 septembrie 1929, a propus Adunării generale a Societății Națiunilor să creeze, între statele europene, o legătură federală, dar fără să se aducă atingere suveranității acestor state, propunere în urma căreia Aristide Briand a primit sarcina să prezinte un memorandum asupra „organizării unui regim de uniune federală europeană”.

Răspunsurile guvernelor la acest document prezentat la 1 mai 1930 au fost prudente, iar în unele cazuri chiar negative.

Spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial parte ca pentru Europa se deschide epoca realizărilor efective. În Europa ocupată, numeroase mișcări de rezistență s-au pronunțat în favoarea unei viitoare unități europene: în Franța, mișcarea „Luptă”, în Italia, grupul numit „Partidul de acțiune”. Proiectul de declarație a rezistențelor europene elaborat la Geneva, în 1944, constată: „În intervalul unei singure generații, Europa a fost epicentrul a două conflicte mondiale care, întâi de toate, au avut ca origine existența a treizeci de state suverane pe acest continent. Este important să remediem această anarhie prin crearea unei Uniuni federale între popoarele europene”. Într-o Anglie devenită pol al Europei libere, mediile guvernamentale sunt animate de ideile federaliste europene. Astfel, Winston Churchill îi adresează lui Anthony Eden un memorandum asupra „Statelor Unite ale Europei”. Odată recâștigată pacea, omul de stat britanic revine asupra aceleiași teme cu prilejul unei conferințe la Universitatea din Zürich, pe 19 septembrie 1946, unde propunea constituirea unor State Unite ale Europei, spunând printre altele: „Noi trebuie să cream ceva de genul Statelor Unite ale Europei. Primul pas este formarea unui Consiliu al Europei. Dacă la început nu toate statele Europei vor să intre în Uniune, trebuie ca noi să lucrăm pentru a alătura și uni acele state care o doresc și o vor.” Din acel moment ideea unității europene devenea un numitor comun al satelor democratice din vestul Europei. Putem spune că atunci istoria ideii de unitate europeană se sfârșea pentru a face loc istoriei Uniunii Europene așa cum o cunoaștem azi. Uniunea care nu ar fi fost posibilă fără eforturile acestor înaintași și pe care le încurajează. Pe 16 aprilie 1948 este semnată convenția instituind Organizația Europeană de Cooperare Economică. Saisprezece state sunt părți ale acestei convenții: Austria, Belgia, Danemarca, Franța, Grecia, Islanda, Irlanda, Luxemburg, Norvegia, Olanda, Portugalia, Regatul Unit, Suedia, Elveția și Turcia, precum și zonele occidentale de ocupație din Germania și teritoriul Triestului.

A urmat pe 5 mai 1949 crearea Consiliului Europei, având ca membrii fondatori zece state: Belgia, Danemarca, Franța, Irlanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Norvegia și Suedia.

Un an mai târziu, în 9 mai 1950, salonul Orologiului din Quai d'Orsay ministrul afacerilor externe francez Robert Schuman facea publică oferta Franței către Republica Federală Germania de a pune în comun producția de carbune și oțel.

Tratatul sau finalizat pe 18 aprilie 1951 când a fost semnat Tratatul instituind Comunitatea Europeană a Carburului și Oțelului.

- tratat ce a intrat în vigoare pe 25 iulie 1952

A urmat semnarea de la Roma pe 25 martie 1957 Tratatul ce instituie Comunitatea Economică Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice intrate în vigoare pe 1 ianuarie 1958.

La 1 iunie 1968, cu optsprezece luni înainte de termenul prevăzut în tratat (1 ianuarie 1970) uniunea vamală a fost realizată, expresie a dorinței unanime de a pune în practică ideile de unitate prin crearea instrumentelor necesare. Anterior tratatul de la Bruxelles din 8 aprilie 1965, instituia un Consiliu unic și o Comisie unică a Comunităților europene. Tratatul a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1967. Uniunea nu a intrat în vigoare de la începutul acordului tuturor Statelor Europene.

Marea Britanie a adunat în jurul său în cadrul Asociației Europene a Liberului Schimb, instituită prin Tratatul de la Stockholm din 20 noiembrie 1959, state care nu voiau sau considerau că nu pot adera la Comunități, respectiv, la acea dată, Danemarca, Norvegia, Portugalia, Suedia și Elveția.

Aceste state n-au modificat relațiile repede deoarece la 22 ianuarie 1971, la Palatul Egmond din Bruxelles au fost semnate Tratatul de aderare la Comunitate a Danemarcei, Irlandei, Marii Britanii

si Norvegiei . Aderarea celor trei noi membrii, Danemarca, Irlanda si Marea Britanie a devenit efectiva la 1 ianuarie 1973, Norvegia respingând aderarea prin referendum.Din acel moment procesul de aderare nu a mai putut fi stopat.Grecia a semnat tratatul de aderare la 29 mai 1979, intrând în vigoare începând cu 1 ianuarie 1981.

A urmat semnatura Tratatului de catre Spania, Portugalia, state ce au intrat impreuna in CEE, la 1 ianuarie 1986.La 1 ianuarie 1955 au devenit member Austria, Finlanda, Suedia, Cipru, Slovenia, Malta, Letonia, Lituania, Republica Cehă, Polonia, Ungaria, Estonia si Republica Slovacia.

O data procesul de aderare a intrat in linii drepte, s-a ridicat pentru adoptarii de la noi institutii ale caror rol era de a asigura functionarea eficienta a acestui organism European in continua expresiune.

Astfel reuniunea din 9-10 decembrie 1974 de la Paris a adus la crearea Consiliului European,iar la 20 septembrie 1976 s-a hotărât alegerea directă a Parlamentului European.

O modificare a intervenit la 7 februarie 1992,cand la Maastricht, ministrii afacerilor externe si ministrii de finante ai celor douasprezece state membre au semnat Tratatul asupra Uniunii europene.Intrare în vigoare a Tratatului de la Maastricht la 1 noiembrie 1993

- la 1 ianuarie 1995 au devenit membre Austria, Finlanda si Suedia

A urmat tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului asupra Uniunii Europene si a tratatelor care au instituit Comunitatile Europene si unele acte conexe, semnat la 2 octombrie 1997.

Tratatul de la Nisa, semnat la 26 februarie 2001,sublinia necesitatea unor noi schimbari in momentul in care uniunea ar fi ajuns la 27 de membrii asa cum e cazul prin aderarea a Romaniei si Bulgariei

In anul 1993 la 1 februarie - Romania semneaza Acordul European (Acordul european instituie o asociere intre Romania, pe de o parte, si Comunitatile Europene si Statele Membre ale acestora, pe de alta parte);

- Mai - se incepe aplicarea prevederilor comerciale din Acordul European, prin intermediul unui Acord Interimar;

La1995 in 1 februarie - intra in vigoare Acordul European; Iar in iunie - Romania depune cererea de aderare la Uniunea Europeana

La 1997 Iulie - Comisia Europeana adopta Agenda 2000, care include Opinia asupra cererii de aderare a Romaniei la Uniunea Europeana;

In anul 1998 in Martie - Uniunea Europeana lanseaza, in mod oficial, procesul de extindere; -

Noiembrie - Comisia Europeana publica primele Raporturi de Tara privind procesul de aderare al Romaniei (si al tuturor celorlalte tari candidate) la Uniunea Europeana;

In anul 1999 in Iunie - Romania adopta Planul National de Aderare la Uniunea Europeana; Iar noiembrie Comisia Europeana publica cel de-al doilea Raport de Tara privind progresele Romaniei in procesul de aderare la Uniunea Europeana;

Apoi in decembrie - la Helsinki, Consiliul European decide inceperea negocierilor cu sase tari

candidate, printre care si Romania;

In anul 2000 in Februarie - in cadrul reuniunii Consiliului UE pentru Afaceri Generale, dedicata lansarii Conferintei Interguvernamentale, are loc deschiderea oficiala a negocierilor de aderare a Romaniei;

Iar in Martie Romania adopta Strategia Economica pe Termen Mediu (SETM) si o prezinta in cadrul reuniunii Consiliului de Asociere Romania - Uniunea Europeana; In primul semestru al anului (in timpul Presedintiei Portugheze a UE) se deschid spre negociere 5 capitole: Intreprinderi mici si mijlocii (Cap 16), Stiinta si cercetare (Cap 17), Educatie si formare profesionala (Cap 18), Relatii externe (Cap 26) si Politica externa si de securitate comuna (Cap 27), care sunt si inchise provizoriu; Apoi in Mai - Guvernul Romaniei adopta Programul National de Aderare la Uniunea Europeana (actualizat), precum si Planul de Actiune si Cadrul Macroeconomic, complementare SETM; Pe 24 octombrie - in timpul Presedintiei Franceze a UE - au fost deschise 2 capitole de negociere Statistica (Cap 12) si Cultura si audiovizual (Cap 20); Pe 8 noiembrie - se publica al treilea Raport de Tara asupra progreselor inregistrate de Romania in pregatirea pentru aderare; Pe 14 noiembrie - sunt deschise inca 2 noi capitole de negociere: Telecomunicatii si tehnologia informatiei (cap. 19) si Politica in domeniul concurentei (cap. 6). Pana la sfarsitul anului este inchis un singur capitol - Statistica; In Decembrie - Consiliul European de la Nisa adopta pozitia comuna a Uniunii Europene privind reformele institutionale necesare extinderii. Consiliul evidentiaza ca, odata cu intrarea in vigoare a Tratatului de la Nisa si cu reforma institutionala aferenta, Uniunea Europeana va putea primi ca noi state membre acelea dintre tarile candidate care vor fi pregatite la sfarsitul anului 2002

Iar in anul 2001 in Ianuarie si iunie: in timpul Presedintiei suedeze a UE) sunt deschise spre negociere 5 noi capitole: Dreptul societatilor comerciale (Cap 5); Pescuitul (Cap 8); Uniunea vamala (Cap 25); Libera circulatie a capitalului (Cap 4) si Politica in domeniul transporturilor (Cap 25). Un singur capitol este inchis pe durata acestei presedintii: Pescuitul; In 13 noiembrie - al patrulea Raport de Tara este publicat; In noiembrie Comisia prezinta o editie revizuita a Parteneriatului pentru Aderare cu Romania; - 14 si 15 decembrie - Consiliul European de la Laeken nominalizeaza, pentru prima data, tarile candidate susceptibile sa incheie negocierile de aderare pana la sfarsitul anului 2002. Zece dintre tarile candidate sunt nominalizate, cu exceptia Romaniei si Bulgariei; In iunie si decembrie (in timpul Presedintiei Belgiene a UE) - alte trei capitole sunt deschise: Cap 10 - Impozitare, Cap 13 - Politici sociale si de ocupare a fortei de munca si Cap 23 - Protectia consumatorilor si a sanatatii. Doua capitole sunt inchise: Cap 5 - Dreptul societatilor comerciale si Cap 23 - Protectia consumatorilor si a sanatatii; In Decembrie - numarul capitolului de negociere inchise de catre Romania ajunge la 9;

In anul 2002 in ianuarie - mai (in timpul Presedintiei Spaniole a UE) - sunt deschise 9 capitole: Cap 1 - Libera circulatie a marfurilor, Cap 2 - Libera circulatie a persoanelor, Cap 11 - Uniunea Economica si Monetara, Cap 14 - Energie, Cap 21 - Politica regionala si de coordonare a instrumentelor structurale, Cap 22 - Protectia mediului, Cap 24 - Justitie si afaceri interne, Cap 28 - Control financiar si Cap 30 - Institutii. Trei capitole sunt inchise: Cap 13 - Politica sociala si de ocupare a fortei de munca, Cap 11 - Uniunea Economica si Monetara si Cap 30 - Institutii; Pe 9 octombrie - Comisia Europeana publica al cincilea Raport de Tara; In 13 noiembrie - Comisia adopta cate o "Foaie de parcurs" pentru Romania si Bulgaria; Iar in 20 noiembrie - Parlamentul European ia in considerare data de 1 ianuarie 2007 ca data tinta pentru aderarea Romaniei la Uniunea Europeana; In

12 si 13 decembrie - Consiliul European de la Copenhaga decide asupra aderarii a 10 noi state membre si adopta foile de parcurs pentru România si Bulgaria; In iunie si decembrie (in timpul Presedintiei Daneze a UE) - sunt deschise ultimele 4 capitole de negociere: Cap 15 - Politica industriala, Cap 7 - Agricultura, Cap 3 - Libera circulatie a serviciilor si Cap 29 - Prevederi financiar-bugetare. Tot in cursul acestei presedintii sunt inchise 4 capitole: Cap 15 - Politica industriala, Cap 19 - Telecomunicatii si tehnologia informatiei, Cap 20 - Cultura si audiovizual si Cap 25 - Uniunea vamala;

iar in anul 2003 pe 26 martie Comisia Europeana prezinta editia revizuita a Parteneriatului de Aderare cu Romania;

In ianuarie si mai (in timpul Presedintiei Elene a UE) - sunt inchise trei capitole: Cap 1 - Libera circulatie a marfurilor, Cap 4 - Libera circulatie a capitalurilor si Cap 10 - Impozitarea;

Pe 5 noiembrie a fost dat publicitatii Raportul de Tara privind progresele Romaniei in procesul de aderare;

Pe iunie si decembrie (in timpul Presedintiei Italiene a UE) - sunt inchise inca trei capitole: Cap 2 - Libera circulatie a persoanelor, Cap 9 - Politica in domeniul transporturilor si Cap 28 - Control financiar;

In decembrie - din cele 30 de capitole, 22 sunt inchise provizoriu.

In anul 2004 in ianuarie si iunie - (in timpul Presedintiei Irlandeze a UE) alte trei capitole de negociere au fost inchise: Cap 7 - Agricultura, Cap 14 - Energie si Cap 29 - Prevederi financiare si bugetare.

Pe 30 iunie - la finalul Presedintiei Irlandeze a UE, 25 din 30 de capitole de negociere au fost inchise. In 17 decembrie - la Consiliul European de la Bruxelles, România a primit confirmarea politică a încheierii negocierilor de aderare la Uniunea Europeană. României i se recomandă să continue reformele si să implementeze angajamentele referitoare la acquis-ul comunitar, în special în domeniile: Justitie si afaceri interne, Concurentă si Mediu. Uniunea Europeană va continua monitorizarea pregătirilor de aderare si consideră că România va fi capabilă să-si asume obligatiile de membru de la 1 ianuarie 2007. De asemenea, Consiliul European recomandă semnarea Tratatului de aderare comun pentru România si Bulgaria în aprilie 2005, după primirea avizului Parlamentului European, si aderarea efectivă la 1 ianuarie 2007. In anul 2005 pe 13 aprilie, Parlamentul European a dat unda verde aderarii Romaniei si Bulgariei la Uniunea Europeana. Cu 497 voturi pentru, 93 impotriva si 71 de abtineri, a fost adoptata rezolutia referitoare la aderarea Romaniei la Uniunea Europeana in 2007. Pe 25 aprilie, in cadrul unei ceremonii oficiale, desfasurate la Abatia de Neumunster din Luxemburg, presedintele Romaniei, Traian Basescu, a semnat Tratatul de Aderare la Uniunea Europeana ca si primul ministru al Bulgariei, Simeon de Saxa Coburg, alaturi de reprezentantii celor 25 de state member